

Lyndsay Fayeová
Lovci vran

L y n d s a y
F a y e o v á

LOVCI
V R A N

Nakladatelství Paseka
Praha – Litomyšl

PŘELOŽIL MICHAL PROKOP

SEVEN FOR A SECRET

Copyright © 2013 by Lyndsay Faye

All rights reserved.

Translation © Michal Prokop, 2015

ISBN 978-80-7432-589-2

Pro Gabriela, který vždycky věří, že to zvládnu.

BAREVNÁ NOVOANGLICKÁ MATKA KU SVÉMU DÍTĚTI

Světlem se blyští oči tvé
a srdce tluče s radostí,
rána i večery poklidné,
nikdo ti cestu nekříží.
Usmívej se, neb příští roky
zastíní těžký mrak trápení,
pak smutek a žal, lítost a ústrky
zůstanou s tebou do konce dní.
Kdo s kůží chodí tmavější,
než jakou bílý muž nosí,
tomu zhořkne chléb vezdejší
a tvář zalije proud slzí!
Kvůli černé kůži, chlapče nejdražší,
skončí ti hodina veselá
a osud věci trudnější a trpčí
do cesty tvé jistě přichystá!

Oblíbená abolicionistická píseň

PROLOG

Onoho dne, kdy se jí přihodilo to nejhorší – a tím nejhorším myslím tragédii, kvůli které by člověk zemřel či zabíjel, aby jí zabránil, nesnesitelnou krutost –, pracovala Lucy Adamsová v květinářství, kde aranžovala šarlatové a oranžové růže, jejichž barvy by zahanbily i letní západ slunce.

Jak málo jsem se o ní dozvěděl toho dne, kdy jsme se poznali. Jak tragicky málo. Podrobnosti následovaly později. Dlouho poté, co jsem jí řekl, že já, Timothy Wilde, měděná hvězda číslo 107 a obránce těch, co si podle mě obranu zaslouží, se o všechno postarám. Že vynaložím veškeré myslitelné úsilí, abych jí pomohl. A pak jsem ji vyzval, ať povídá.

Prostě mi to odvyprávějte jako příběh, a já věc vyřeším.

Bože, jak člověku po šesti měsících v téhle práci naroste sebevědomí.

V téhle nesnesitelné práci. Nebo je možná příliš náročná jen pro mě. Rád bych řekl, že můj bratr Valentine ji zvládá líp a právem stal se význačnou postavou nedávno vzniklé policie města New Yorku, jenže bratr slouží jako kapitán v Osmém okrsku a tuto věc zamotal asi jako kotě, které se vrhne na klubko příze.

Ne. V tomto případě Wildeové – mladší a starší – učinili pozoruhodně málo rozumných rozhodnutí.

Mohl bych předstírat, že zaznamenání příběhu Lucy Adamsové je důležité pro budoucí generace. Snad i pro spravedlnost. Jenže to by byl klam. Kouř zahalující ponurou krajinu. Teď je podstatné především to, že mám tuhle žalostnou ságu před očima.

A když se odehrála naposledy, zapsal jsem ji.

V šest hodin večer 14. února 1846 stála paní Adamsová u pracovního stolu za pultem květinářství a odlamovala trny ze stonků růží. Den svatého Valentýna byl mrazivý a průzračný,

avšak nyní se na Manhattan dostavil vítr a hnal po Chambers Street za ojíněnou výlohou sněhové vločky. Obchod měl zavírat už před hodinou, ale stále byl plný mužů ve frakových kabátech, kteří se dožadovali umělých náručí léta. Šály vlály, řetízky s hodinkami kroužily a celé záhony skleníkových květin putovaly dveřmi do vánice.

Při práci si pobrukovala. Její dech nesl nápěv příliš starý na to, aby měl nějaké jméno. Myšlenka na večeri ji naplnila příjemným očekáváním, neboť kuchařka slíbila, že pro rodinu připraví dvě dušené kachny, a paní Adamsová již skoro cítila pomerančovou kůru a sušenou mátu.

Minuty ubíhaly a ona balila kytici do krvavě rudého hedvábí, jako kdyby kouznila. Jistými prsty utáhla stuhu poddajnou jako kůže. Udělala to naposledy v životě. Mašlička vypadala dokonale. Příjemná, elegantní tečka.

Majitel obchodu – pan Timpson, někdejší obyvatel Manchesteru s vlídnýma očima, povadlým obličejem a červeným nosem – zamlaskal, když pohlédl na hodiny vedle vázy se žlutými liliemi. Právě vřele poděkoval trojici odcházejících elegantů v kaštanově hnědých kabátech a krémově bílých kalhotách a Timpsonovy prvotřídní květiny se konečně vyprázdnily. Celý den tu bylo živo jako na burze.

„Zametu sám, moje milá,“ řekl své jediné prodavačce, paní Adamsové. „Za čtvrt hodinky to mám hotové a pak jenom vyjdu po schodech, než si dám večeri. Vy běžte domů.“

Paní Adamsová namítla, že ještě nedokončila poslední objednávku na zítřek. Sněží jenom trochu a ona bydlí hned za rohem na Západní Broadwayi. Pan Timpson však trval na svém, vesele zatleskal a máváním ji posílal pryč. Bylo pozdě, mnohem později než obvykle, a paní Adamsová si přála vyrazit domů po nejrušnějším dni roku.

A tak šla.

Když pospíchala ke svému domu, výlohy ubíhaly před jejím zrakem s nenápadností hodin tikajících v ložnici. Byl to uklidňující rytmus, dobře známý jako tlukot jejího vlastního

srdce. *M. Freeman: Obchod s použitým a novým peřím. Výroba jehel a rybářských háčeků. Hotel Museum.* Sníh vířil nad dlažbou, jako kdyby se ho zmocňovaly spodní proudy, a ona si přitáhla kožešinový plášť k tělu. Minula chlapíka, který táhl káru a volal: „Písek! Bílý písek!“ Hokynář se vyřítit ze svého krámu a málem se s ní srazil. Ustoupila však stranou, vousatý muž se omluvil a vtiskl pískaři do dlaně několik mincí za jemnou naplaveninu z poloostrova Rockaway, díky které zůstane chodník před obchodem déle bezpečný.

A paní Adamsová šla dál.

Když otevřela dveře úzkého řadového domu z hnědého písčivce na Západní Broadwayi a otřásla se při svlékání kožešinového pláště, přivítalo ji ticho. Přehodila plášť přes damaškové křeslo v předsíni a vešla do salonu. Místnost byla prázdná. Paní Adamsová si ohřála prsty nad hasnoucím ohněm v krbu a stáhla si rukavice. Odložila klobouk. Přejela očima po vylišaných květinách na cihlové krbové římsce, dvojici porcelánových koníků a jediné cesmínové ratolesti ve váze z amethystového skla. Zavolala, že už je doma.

Nikdo neodpověděl.

Beze spěchu pokračovala do jídelny. Neslyšela ani ozvěnu šepotu. Zamířila ke schodům a stále vesele oznamovala svůj návrat.

Vládlo naprosté ticho. Hlubší než v hrobě.

Po pěti minutách paní Adamsová vyběhla z domu na ulici. Sukně si přidržovala v sevřených pěstích a ústa se jí široce roztáhla do výkřiku. V sílící bouři utíkala k policejnímu velitelství v Hrobkách.

Pak jsem se do věci vložil já. Pracuju tam.

Seděl jsem ve stísněné komoře bez oken, která mi byla před měsícem přidělena jako kancelář, a s křivým úsměvem ve zjizvené tváři jsem připíjel sklenicí holandského ginu svému příteli, strážníkovi Jakobu Piestovi. Zrovna jsme vyřešili dost zapeklité případ a byli jsme na to patřičně pyšní. Pan Piest zvedl ve vrásčité pěsti plechový hrnek, zasmál se jako blázen, jímž

doopravdy je, a právě v tu chvíli do pootevřených dveří vpadla paní Lucy Adamsová.

Dokážu vhodně popsat její zjev, než mi vyjevila svá tajemství? Nejspíš ne. Jsou-li tajemství drahokamy svých vlastníků, pak jsem truhlu Lucy Adamsové vyplenil jako bandita, který prohledává kočár. Je bolestné stát se zlodějem, pokud někoho okrádáte o osobní historii. Nejsem takový. *Nenávidím* to. Lidé se mi však sami chtějí svěřovat. Dělali to odjakživa, ještě když jsem býval barmanem. A ještě dřív. Já ale nemám žaludek na to, abych vstupoval bez vyzvání, bez pokynutí rukou.

Takže jak vypadala ta záhadná žena, než jsem rozluštil události, které se na ní před naším setkáním podepsaly?

Lucy Adamsová na sobě měla jednoduchý zimní oděv a na první pohled nebylo pochyb o vysoké kvalitě jeho jednotlivých součástí. Špička jedné boty, vyčnívající zpod záhybů kobaltově sametových šatů, zvlhla sněhem. Žena tedy vyšla z domu narychlo, aniž si nazula gumové galoše. Hermelínovou pláštěnku slonovinového odstínu si kolem ramen upevnila divoce nesouměrným červeným uzlem a také řada dalších věcí toho večera naznačovala, že nutně potřebuje pomoc. Perlové zapínání kožených rukavic volně viselo. Neměla klobouk, jenž by ji chránil před chladem, a dokonce ani krajkový čepec, vyžadovaný společenskými ohledy. Čokoládově hnědé vlasy splývaly vlnu za vlnou v těch nejuhlednějších loknách, které jsem kdy viděl, a zvolna na nich tály bílé sněhové vločky.

Přihodilo se jí něco hrozného. Nepotřeboval jsem barman-
ský instinkt, abych to poznal. Oči Lucy Adamsové měly barvu lišejníku na kamenné zdi, se zelenými tečkami na šedém pozadí, a hleděly vytržetěně, jako kdyby zrovna spadla z paluby parníku do Hudsonu. Zaskočeně jsme se na ni s panem Piestem zadívali. Rty měla plné a okrouhlé, a když chtěla promluvit, pohyb úst jako by jí působil bolest.

Byla krásná. Tuto část příběhu zkrátka nemůžu zamlčet. Bohužel na tom záleželo. Patřila k nejkrásnějším ženám, které jsem kdy poznal.

„Stalo se vám něco, madam?“ zeptal jsem se konečně a vyskočil jsem na nohy.

„Potřebuji policistu,“ odvětila.

„Rozumím. Posadte se, prosím,“ vyzval jsem ji, zatímco pan Piest chvátal pro džbánek vody. Zdálo se, že příchozí nevidí židli, dokud jsem ji neuchopil za paži, a poté se pohybovala jako marioneta v rukou nezkušeného loutkáře. „Pomůžeme vám.“

„To doufám.“

Její hlas chraptěl hlouběji, než bych podle štíhlé postavy očekával. Zamrazilo mě z něj v zádech, jako kdyby měl moc vrhnout lodě proti skaliskům. Bůh ví, že oné noci se potopilo dost plavidel plných Newyorčanů, kteří se již nevrátili domů. Přírozeně to nebyla její vina. Většina lidí to považuje za smůlu nebo osud. Případně za Boží dílo. Jenže pro mě to kdovíproč souvisí s jejím hlasem. Podle toho, jak zapůsobil na člověka, by dokázal odchýlit parník z kurzu na zrádnou mělčinu.

„Rozhodně nám můžete věřit, že se o to pokusíme,“ ubezpečil jsem ji vlídně. „Prostě mi to odvyprávějte jako příběh, a já věc vyřeším.“

Naše pohledy se střetly. Měla oči bledé jako břidlice.

„Stala se loupež.“

„Co vám ukradli?“ zajímal jsem se.

„Rodinu,“ odpověděla.

JEDNA

Zlo, na které si stěžujeme, je na vzestupu. Evropa zaplavuje naši zemi emigranty – Velká Británie vyčlenila pětadvacet milionů liber, aby do naší země vypravila jeden milion irských nuzáků, kteří budou soupeřit s americkou pracovní silou a zničí ji.

PAN LEVIN Z NATIVISTICKÉ AMERICKÉ STRANY,
CITOVÁN V NEW YORK HERALDU, 1846

Poznal jsem své město až příliš dobře.

Jsou i příjemnější nepřátelství. Pravděpodobně by mi nevadilo bydlet v nějaké malebné kamenné zřícenině na španělském pobřeží, ráno rozhodit sítě na lov sardinek a dlouho do noci poslouchat zatoulané kytarové melodie. Nebo mít krčmu v melancholickém anglickém městečku, nalévat pivo vdovcům a po večerech číst poezii. Nikdy jsem odsud nevytáhl paty, takže kdo ví? Moje znalost jiných míst vychází z knih. Možná bych našel město, s nímž bych se důvěrně seznámil, a přece ho měl rád. Doufám.

Ne, zdá se, že hlavní potíže spočívá v tom, že jsem policista ze Šestáho okrsku na Manhattanu. Nevím o nikom jiném mezi měděnými hvězdami, kdo by měl za úkol nikoli hlídkovat, ale vyšetřovat spáchané zločiny, a zatím jsem si na povahu těchto zločinů nestačil zvyknout. Ani zdaleka.

Například na svatého Valentýna jsem se ráno vzbudil se zvláštním pocitem, že kdosi v našem téměř půlmilionovém městě porušil zákon, jen jsem nevěděl *kdo*. Předešlého dne se v mé zatuchlé jeskyni v Hrobkách objevil vrchní velitel policie George Washington Matsell – náš nezpochybnitelný vůdce, jenž se podobá útočícímu nosorožci a pověřil mě rozplétáním záhad.

G. W. Matsell působí impozantně přinejmenším kvůli postavě, neboť měří přes šest stop a váží tři sta liber. Navíc shodou okolností díky intelektu a silné vůli budí dojem vlaku řítícího

se plnou rychlostí. Už před jmenováním našim velitelem býval význačným soudcem, a tedy známou osobností. Protože my měděné hvězdy jsme, mírně řečeno, pochybná banda trhanů, nyní je známý nechvalně. Jenže s touhle pověstí si příliš neláme hlavu.

Uslyšel jsem šoupaní nohou a vzhlédl od stolu. Ještě před chvílí mi dveře připadaly přiměřeně velké. Alespoň pro člověka. Když v nich stanul vrchní velitel Matsell, scvrkly se v myši díru. Nehybně na mě zíral. Vrásky kolem jeho úst se změnilly v hluboké rýhy a ve světlých očích mu blýskalo. Dřív jsem stejně jako kolegové obcházel svůj rajon, vyhledával potíže a nepříjemně často je nacházel. Po té děsivé záležitosti s vrahem dětí z loňského srpna velitel rozhodl, že chce mít můj bystrý mozek stále k dispozici, a tak nyní sedím v Hrobkách a potíže mě vyhledávají buď prostřednictvím vzkazů od Matsella, nebo osobně. Sám nevím, co mě víc vyvádí z rovnováhy.

„Z jedné soukromé rezidence na Páté avenue číslo sto dva byl za neobvyklých okolností ukraden obraz nevyčíslitelné hodnoty,“ oznámil.

V žaludku se mi utvořil drobný, ale pevně utažený uzel.

„Najdete ho. Manželé Millingtonovi vás očekávají v devět.“

„Dobře,“ vydechl jsem.

„A najdete taky toho zloděje, pane Wilde,“ dodal přes rameno a mlčky vyrazil pryč, jako kdyby musel udělit rozkazy ještě celým praporům.

To se snadněji řekne, než udělá, přemítal jsem.

Patřil jsem k prvním měděným hvězdám, když městská rada loni v létě rozhodla o vytvoření policejního sboru. A toužil jsem zařadit se mezi ty nejlepší. Jenže práce pořád byla jako oblek, který mi nechce padnout, s plandavými rukávy a napínajícími se knoflíky, a každý nový problém mě přiváděl k otázce: *A jak mám tomuhle přijít na kloub?*

Je to nepřijatelný pocit.

Kupodivu se mi pořád zdávalo o tom, že dělám za barem – že mi dochází rum a na opačné straně cedrového pultu se

spekulanti z Wall Street shlukují do syčícího a kroučícího se hadího klubka. Ne o ukradeném zboží, které nemůžu vypátrat, nebo o pouličních rvačkách, jež se mi nedaří ukončit. Ani o vraždách, které nedokážu vyřešit. A ve snech můj obličej ještě nebyval poznamenaný požárem, který zničil polovinu města, připravil mě o domov a majetek a zjizvil mě natolik, že by mě už v žádné slušnější nálevně nezaměstnali. Ve snech bylo mým jediným úkolem nalévat šampaňské přiopilým burzovním makléřům. Většinou jsem neměl žádné starosti.

Říkám *většinou*.

Taky se mi zdá o policejní práci, zhruba jednou do měsíce, a o loňském létu. Není divu. Jenže z těchhle snů mě trochu bolí hlava.

V každém případě jsem se hned pustil do přemýšlení nad úkolem, který mi Matsell přidělil. Od doby, kdy jsem přestal obcházet rajon a stal se *řešitelem velitelových zapeklitých záhad*, jsem se ještě nezabýval zločinem proti sněhově bílé vyšší třídě. A ukázalo se, že adresa Pátá avenue 102 je co by kamenem dohodil od protivně úpravného Union Place Parku.

Taková čtvrt není nic pro mě – sám vlastním pět kusů nábytku a bydlím v pronajatém pokoji nad pekařstvím. Jenže když Matsell zavelí, musím jít.

Třináctého února ráno jsem vystoupil z drožky a zavrtil hlavou směrem k působivému Union Place Parku. Naše parky se zpravidla během deseti let změní v rejdiště prasat a slepic. Avšak tento vzbuzoval díky zastřiženým keřům a uhrabaným cestičkám dojem až úzkostlivé pečlivosti. Chodníky šeptaly: *Bud' vítán a kochej se, pokud sem náležíš*. Pod větvemi holých stromků jsem zpozoroval skupinku dívek, jimž zpod kožešinových kabátů vyčnívaly bílé krajky a které se smály ve slunečním světle ostrém jako nůž a šířily kolem sebe jeho odlesky s pomocí diamantů vetknutých do vlasů.

Kdybych byl v romantické náladě a pořádně si je prohlédl, možná by mě z nich nerozbolely oči. Vydal jsem se však na

západ po Šestnácté ulici a tvářil se, jako kdyby za oceánem ne-
žilo děvče, kterému už dlouho náleží devadesát procent mých
myšlenek.

Prvotřídní a třikrát destilovaná oslovská umanutost, nazval tuto
posedlost můj bratr Valentine. Bohužel si nemůžu pomoci.
Chtěl jsem kvůli ní vytáhnout do boje a dobývat města. Kdy-
by její mysl byla mapa, vzal bych saténovou stužku a svědomi-
tě jí vyznačil cestu, kudy se ubírají její úvahy. Abych vyloučil,
že k tomu skutečně dojde, spokojil jsem se s úlohou strážce
dveří, neboť její kuráž výrazně předčí její rozvážnost. Hlídko-
val jsem u křídlových oken pro případ, že by selhaly zámky.
A tak podobně.

Jenomže Mercy Underhillová byla v Londýně a já jsem byl
v Gotham, a tak jsem raději zaklepal na dveře na Páté ave-
nue 102.

Dvoupatrový dům z hnědého pískovce zřejmě nebyl star-
ší než pět let a jeho široké schodiště stoupalo v oblouku ke
dvěma sklíčeně působícím gryfům na podstavcích. Vyřezáva-
né týkové dveře, v okenních truhlících borovice, jejichž šišky
bůhvíproč zezlátly, a všechna volná místa na fasádě ozdobená
kamennými obličejí. Dokonce i střešní tašky vypadaly náklad-
ně. Gryfové se tam vůbec nehodili, podobně jako já.

Zkusil jsem zvonek. Ozval se gong, jako když volají císaře
k večeři, a dveře se otevřely. Jakmile mě majordomus spatřil,
zatvářil se, jako kdyby nahlédl do jatek.

Jistě, můj tuctový zimní kabát je ze šedé vlny a kdysi patřil
někomu jinému. A samozřejmě, horní pravá čtvrtina mého ob-
ličeje připomíná louži ztuhlého vosku. On však neznal celou
historii toho kabátu. Ani obličeje. Takže měl zachovat neut-
rální výraz, myslím.

Čekal jsem, až něco řekne.

Stál na místě, dokonale mlčenlivý, vysoký a opatřený licousy.

Přejel jsem tedy prsty po promáčknuté měděné hvězdě, kte-
rou jsem měl připnutou na klopě.

„Ach,“ pronesl, jako kdyby odhalil zdroj nepříjemného zápachu. „Předpokládám, že pro vás poslali, abyste zjistil, kde je ten obraz. Jste... *policista*.“

Bezděčně jsem se usmál. Už jsem si stačil zvyknout na znechucený tón lidí, kteří hovořili o nedávno vzniklé policii, i na výrazy jako *poslali pro vás*, ale teď mě zaujalo něco jiného. Během let za barem jsem vyslechl tisíce lidí ze stovek měst. Bral jsem to jako hru. Odhadovat jejich původ. Jednu z mnoha her. A Millingtonovi zřejmě nedokázali rozpoznat, když se chlapík z Bristolu snažil co nejlépe napodobit londýnský přízvuk, a jako vrchního sluhu zaměstnali námořníka. Pobavilo mě to. Stejně jako mě pobavila sotva viditelná dírka po náušnici v jeho boltci.

„Jak se ve staré vlasti daří loďařskému průmyslu?“ zeptal jsem se.

Pokud jste nikdy neviděli, jak mořský vlk v livreji mění barvu na purpurovou a pak na ústřicově bílou, unikla vám ohromná věc. Licousy se mu prakticky postavily do pozoru.

„Tudy, pane, a... dejte mi, prosím, vědět, kdybych vám mohl být k službám.“

Vešli jsme do vstupní haly lemované portréty nezdravě vypadajících žen se psy, dětmi a výšivkami. Z protějších dveří se vyřítil energický, asi pětapadesátiletý džentlmen a pohlédl na zlaté kapesní hodinky. Podle všeho pan Millington.

„Dostavil se policista, pane,“ ohlásil bristolský majordomus.

„Výtečně! Jak se jmenuje, Turley?“

Turley otevíral ústa jako ryba na suchu. Ukončil jsem jeho utrpení a stvrdil naše nové přátelství záchrannou akcí.

„Jsem Timothy Wilde. Moc rád zjistím, co můžu udělat pro navrácení vašeho majetku.“

„Dobře,“ opáčil Millington a zamyšleně mi potřásl rukou. „Snad jsem očekával něco jiného, když jsem vrchního velitele Matsella požádal o pomoc, ale jistě ví, co dělá.“

Nebyl jsem si jistý, na čí stranu se mám přidat, a tak jsem mlčel.

„Musím na burzu,“ pronesl nervózně. „Proto vás jenom uvedu do hudebního pokoje, tedy na – jak tomu říkáte? Místo činu, že?“

„Sám nevím.“

„Aha,“ řekl zmateně.

Pan Millington mě cestou informoval, že po vstupu do hudebního pokoje předešlého dne v šest hodin ráno se jejich služebná Amy zděsila. Millingtonovi milovali umění (místnosti, jimiž jsme procházeli, byly plné čínských váz, japonských zástěn a olejomalb víceméně zahálejších cherubínů) a nechávali každý den všechny artefakty oprašovat. *Zkontrolovat*, dodal jsem v duchu. Amy objevila mezeru mezi miniaturami visícími na stěně v hudebním pokoji. Po důkladném hledání uvědomili Matsella a ten na místo coby policejního slídiče vyslal mě.

Tohle nebude snadné, uvědomil jsem si pochmurně.

„Manželka je tou politováníhodnou záležitostí *mimořádně* rozrušená.“ Na okamžik se znovu objevily kapesní hodinky pana Millingtona. „Víte, kdo byl Jean-Baptiste Jacques Augustin?“

V mládí jsem vstřelil rozsáhlou knihovnu jednoho sečtělého protestantského kněze, a tak jsem odvětil: „Ten dvorní miniaturista? Později oficiální malíř francouzského krále?“

„Jistě, ano.“

„Jak ten obrázek vypadá?“

Dozvěděl jsem se, že dílko zobrazuje pastýřku ve slaměném čepci s růžovými stuhami, a mezitím jsme došli do pokoje, který musel být hudební, neboť obsahoval dva klavíry, postavené proti sobě jako při souboji, cello, několik okrasných louten a okřídlenou harfu o velikosti úklidové komory.

„Velice se omlouvám, ale opravdu už musím jít,“ uzavřel Millington. „Postaráte se, aby se tento policista dozvěděl odpovědi na všechny své otázky, vidíte, Turley? Sám nejlíp víte, co je třeba, pane Wilde.“

Nevěděl jsem. On však odešel tak rychle, že jsem neměl to potěšení mu to sdělit.

Jakmile pánovy kroky utichly, Turley se omluvně zatahal za vousy. „To předtím, pane, netušil jsem –“

„Pro mě za mě, můžete být třeba královna ze Sáby. Tady od vás navíc očekávají, že budete připomínat mrtvého soudce nejvyššího soudu. To, že jste neoklamal mě, ještě neznamená, že vám to dokonale nevychází s nimi. Pomozte mi rozluštit tuhle věc, a pustíme to celé z hlavy.“

Usmál se a předvedl křivé zuby, které nikomu neukázal ode dne, kdy ho tu zaměstnali. „Tomu říkám slušná hra, pane Wilde. Předpokládám, že chcete začít prohlídkou pokoje.“

Usoudil jsem, že to není špatný nápad, a rozhlédl jsem se. Po nástrojích, arkýřových oknech, růžových závěsech a šklebících se dracích nad krbem. Potlačil jsem vzdychnutí.

Vypadalo to jako pokoj.

Jedna malba očividně zmizela. Na stěně visela sbírka jedenácti miniaturních portrétů, většinou růžolících hodnostářů, ale také bezduchého růžolícího rolnictva. Obrázků však mělo být dvanáct. Třetí zprava ve druhé řadě chyběl a zbylo jen zašpiněné místo na neotírané papírové tapetě a tmavé šmouhy na jejím vzoru čajových růží. Tři krátké rovnoběžné šmouhy jako od popela. Naklonil jsem se blíž a prohlížel si mezeru.

Vypadalo to jako mezera.

Mírně jsem pokrčil obočí přiléhající k jizvě a vydal se prohlédnout zámky obou dveří do místnosti. „Turley, vrchní velitel mluvil o *neobvyklých okolnostech*.“

„Sám jsem je označil za zvláštní, pane. Tento pokoj byl o půlnoci, když jsem šel na noční kontrolu, zamčený. Já mám jeden klíč, pan Millington má druhý a třetí má hospodyně paní Thorntonová. Žádný z nich se neztratil. A na příkaz pana Millingtona nás včera všechny prošacovali od hlavy k patě. Copak by někoho napadlo krást ten pitomej obrázek?“

Přešel jsem ho pohledem a odešel jsem od druhého – zřejmě neporušeného – zámku. Jeho vznešené londýnské samohlásky se zatím docela rozpustily v bristolské řece Avoně. Skoro jsem ho za to měl rád.

„Některé mají velkou cenu. Ta miniatura rozhodně. Předpokládám správně, že dřív se nic neztratilo?“

„Nikdy, pane. Nikdo z nás ty peníze nepotřebuje, aspoň ne tolik. Krmí nás tady dobře, tři dny v roce můžeme marodit, o Vánocích dostáváme odměny. A všichni musíme podporovat rodiny doma a ve městě dennodenně přibývá dalších deset tisíc Irů. Byl bych blázen, kdybych riskoval propuštění bez doporučujícího dopisu.“

Irové skutečně zaplavovali New York, jako kdyby se v každé dešťové kapce každé bouře skrýval jeden Donelly nebo McKale. Nikdo je neměl rád – nikdo kromě demokratů jako můj bratr Valentine, jimž nejvíc záleželo na irských hlasech – a určitě je neměli rádi sloužící britského původu, kteří by se mohli během okamžiku ocitnout na ulici, pokud by se jejich páni náhle rozhodli šetřit. Rozuměl jsem Turleymu. Jeho nepřátelství aspoň mělo reálný základ, na rozdíl od zuřivé protikatolické zášti, která mě tak dopaluje.

Jenomže vloni Iry postihl hladomor, neboť přišli o úrodu brambor. A teď nastala zima a od tohohle chlapíka nikdo nemohl očekávat soucit. Já mám irské přátele, kolegy od měděných hvězd, a vím, jaké to je, když člověk nemá co do úst. Jednou Val k večeri podával rozbředlou zeleninu, kterou vyškrábali z hrnce v nějaké restauraci, zbytek okousané vařené kukuřice a tři jedlé kaštiny, nalezené na ulici. Můj starší bratr dal dva kaštiny mně a jeden sobě, vše osolil, opepřil, rozdělil na talíře a prohlásil za salát.

Bylo to nepřesvědčivé.

„Když jste zamykal, nevšiml jste si něčeho podezřelého?“

„Je mi líto, ale nemůžu říct, že bych se nějak zvlášť rozhlížel. Poslední šla do pokoje paní Millingtonová po snídani.“

„A vejít se dá jedině těmito dvěma dveřmi a dvěma okny, pokud neexistuje duplikát klíče.“ Uvolnil jsem zástrčku na jednom arkýřovém okně.

„Ano, pane. Ale vy od policie byste přece mohli poznat, jestli si od klíče někdo udělal duplikát, ne?“

Rozmrzele jsem se kousl do rtu, vyklonil se z okna a z mrazu mě náhle pálilo v očích. Nacházeli jsme se v prvním patře a po cihlové boční stěně domu, obrácené do úzké uličky, šplhal jediný výhonek. Druhé okno bylo nad rušnou Pátou avenue. K oběma by člověk stěží vyšplhal nepozorován a stejně byla zamčená.

Vrátil jsem zástrčku na místo a zaměřil jsem se na to, v čem vynikám: na příběhy a na lidi, kteří mi je vyprávějí.

„Mají Millingtonovi nějaké děti?“ nadhodil jsem zamyšleně.

„Děti ne. Jenom dvě sady korunovačního porcelánu, tucet wiltonských koberců, pět –“

„Nemá pán domu nějaké zlozvyky? Sázení, ženské?“

Turley odfrkl. „Pro něj je zábava válet se v penězích, jako kdyby to bylo hejno sardinek. A jde mu to, jak vidíte. Líp než většině ostatních.“

„A paní Millingtonová? Co takhle nějaké dluhy?“

„Dostává kapesné. Dělá to sto dolarů za měsíc, kromě praxe. To dostane dvě stovky, asi kvůli sváteční náladě.“

Jak příhodné, pokud by se jí zachtělo desáté stříbrné vázy ve tvaru labutě. Podíval jsem se na devět váz na krbové římse; z ptačích krků šikmo vyčnívala poupata skleníkových fuchsíí.

Pak jsem zahlédl cosi znepokojivějšího: nad krbem viselo zrcadlo.

Netvrdím, že můj obličej před tím výbuchem stál za to, aby ho tesali do mramoru. Ale tváře jsou osobní a já bych tu svoji měl radši v původním stavu. V zrcadle jsem viděl linii špinavě blondatých vlasů, převrácený půlměsíc nad bradou, nad ním úzké zakřivené rty, rovný nos, hluboko zasazené zelené oči. Jenže jsem zároveň spatřil zacelenou jizvu přes celý spánek, připomínající hladinu, kterou zvlnila vržená mince.

„Teď služebnictvo,“ začal jsem a odvrátil zrak. „Povězte mi o nich.“

„Já, k vašim službám, pane Wilde,“ pustil se do vypočítávání na prstech. „Paní Thorntonová, hospodyně. Agatha, kuchařka. Amy, Grace, Ellen, Mary a Rose, služky. Stephen a Jack,

komorníci. Lily, ta myje nádobí. To je bez kočího a podkoních, kteří spí v hostinci.“

„Napadá vás o někom něco... zajímavého?“

Turley přemítal. Upnul jsem se ke vzdálenému majáku nadejde.

„Agathu píchá v koleni, když se blíží bouřka,“ odpověděl. „To je vždycky hrozně zajímavé. Dneska ráno to skoro nemohla vydržet, takže nás čeká ohromná mela, pane Wilde.“

Neměl tušení, jak blízko je pravdě.

Než jsem vyslechl všechno služebnictvo a odpoledne sklesle opustil dům na Páté avenue 102, přece jenom jsem se dozvěděl několik zajímavých věcí.

Především, domácností se přehnala panická vlna vzájemného obviňování. Podle Ellen, služky z přízemí, kterou jako by podle londýnského přízvuku právě vylovili z Temže, miniaturu musela ukrást Grace. Protože, zkrátka, *jen se na ni koukněte*. Podle služky z patra Grace, malé černé dívky, která celou dobu stála s rukama složenýma za zády, to jistě udělala Ellen. Protože Ellen mluví tak zvláštně, kdo mluví zvláštně, je Ir, a *všichni vědí, co jsou Irové zač*. Potom Ellen označila Grace za namyšlenou couru, co jde s každým barevným pobudou ve městě, a Grace prohlásila, že Ellen je sušená švestka, o kterou nikdo ani nezavádí, natož aby se o ni ucházel nebo si ji vzal.

Když jsem odcházel, měly v očích slzy a lítostivě na sebe hleděly přes kuchyňský stůl. Obě přišly o přítelkyni.

Pak jsem se zastavil v hostinci na Patnácté avenue, kde bydleli kočí a podkoní Millingtonových. Grace skutečně měla nápadníka: jednoho ze dvou černých čeledínů. Jmenoval se Jeb, dvořil se jí každé odpoledne a hodlal si ji vzít, až našetří peníze na farmu v Kanadě. Bílý kočí při našem loučení naznačil, že by to mohl být Jebův motiv.

To se dalo čekat.

Černoši jsou v těchto končinách obviňováni z krádeží každých zhruba deset vteřin. Skoro stejně tak často jako Irové

z čarodějnictví. A já jsem se svobodnými černochoy prožil na přivozech, v restauracích i na jiných místech příliš mnoho na to, abych nad nimi ohrnoval nos. Rozčiluje mě to. Mají stejnou mučivou ctižádost, která nutí Iciky šestnáct hodin denně šít. Navíc jsem v mládí často navštěvoval faru Underhillových a sotva byste našli zatvrzelejší klan abolicionistů.

Rozhodl jsem se tedy pustit výslechy z hlavy a jít na to jinak.

A přece... služebnictvo mě naprosto ničím nepřekvapilo. Město hraje se svými obyvateli krutou hru, a kdo se rychle nechopí židle, jakmile přestane hrát hudba, toho čeká buď pomalá, nebo rychlá smrt. Prostě tady není *dost* pro všechny. Není tu dost práce, dost jídla ani dost zdí překrytých střechami. Snad by se dostalo na každého, kdybychom osídlili polovinu Atlantiku. Ale dneska židle ani zdaleka nestačí desetitisícům, které se tlačí do předpokoje a chtějí zkusit štěstí. A pokud je jedna židle z tuctu označená PRO BAREVNÉ a zároveň na ní visí cedulka PRO IRY...

Pak je otázka, kdo koho dřív vystrnadí.

Po sledi s bramborami v nejbližší jídelně jsem se vrátil do domu, abych pokračoval v pátrání, a s bušícím srdcem jsem prohledal pokoj paní Millingtonové, která vyrazila do ulic s jakýmisi pozvánkami.

Obrázek jsem nenašel.

Šel jsem domů a vypil tři sklenice novoanglického rumu. Považoval jsem to za rozumné.

Když potom přišlo ráno 14. února a vysoké bezmračné nebe připomínalo šedivé plátno, měl jsem pocit, jako kdyby mě čekala cesta k holiči, který mi vytrhne zkažený zub.

Odkopl jsem příkrývku. Bydlím nad obchodem nazvaným Jemné pečivo paní Boehmové, což znamená, že mi přes zimu podlahu vyhřívají pece mé domácí. Bůh jí žehnej za ten věčný červen. Podnájem je navíc skromně vybavený: pod oknem postel z druhé ruky, stůl, který můj bratr zachránil při požáru, židle nalezená v příkopě, koberec z půdy paní Boehmové. A konečně komoda, kvůli níž jsem zatnul zuby a koupil ji,

jakmile jsem ve svých úhledně složených šatech už počtvrté našel místní hmyz. Místnost však nepůsobí prázdňě, nejspíš proto, že stěny jsou polepené uhlovými kresbami. Když mám nějaké potíže, črtám si.

Kreslím hodně.

V malinké „ložnici“ nejsou okna. Se svolením paní Boehmové jsem ji tedy obložil policemi. V současné době na nich mám pět knih, ale tím jsem neskončil. Jsem zvyklý na mnohem větší zásobu.

Nachází se tam také zvláštní věc, která není tak docela knihou: dlouhý rukopis, ve kterém jsem zaznamenal události loňského léta, což mi připadalo vhodnější než o nich z plných plic křičet na nějakém náměstí.

Vloni v srpnu do mých kolenou narazila dívenka jménem Ptáčátko Dalyová. Byla odvážná, vystrašená a nevysvětlitelně zalitá krví a já jsem si s ní věděl rady asi jako s porouchanou mlátičkou na obilí nebo zraněným vrabcem. Ale po tom velkém požáru jsem byl sám na dně. Můj svět zmizel. A tak jsem s Ptáčátkem mluvil, jako kdyby nebyla dětskou prostitutkou, a ona se na mě dívala, jako by neviděla zrůdu, a nějak to fungovalo. Prchala před bordelmamá Silkie Marshovou, která má hezký obličej a zlaté vlasy, ale podle všeho jí schází srdce.

Vylíčil jsem všechno – i nepopsatelný masový hrob v lesích, ke kterému mě dovedla Ptáčátko. Na rozdíl od sepisování policejních hlášení, které nesnáším, slova jako by sama pod tlakem prýštila z mého pera. Nemám ponětí, co s tím stohem pergamentu udělám, ani proč jsem ho nespálil hned po zabodnutí tečky za poslední větu. Jenže lidé bývají dost nevyzpytatelní a já nejsem výjimka. Proto rukopis pořád leží na polici.

Ptáčátko dosud poletuje mými myšlenkami jako světluška zšěrelou oblohou a já jsem za to rád. Dost často ji vídám osobně a z toho mám ještě větší radost. Je mnohem rozumnější než já. Občas si nečekaně vzpomenu také na madam Marshovou a její úsměv. Nepůsobí hrozivě, spíš jaksi lhostejně. Jako kdybych byl sloupcem číslic, které je třeba sečíst, nebo rybou

k večeři. A když se má mysl zatoulá k Silkie Marshové, zavírám dveře do ložnice, jako kdyby mě rukopis o ní sledoval přízračnými očima.

Ráno 14. února byly mé pocity právě takové, abych dveře s tlumeným prásknutím zabouchl.

Oblékl jsem se, sešel dolů a spatřil paní Boehmovou, která s očividným uspokojením přejížděla válečkem po kulaté hroudě těsta. Ve vzduchu se vznášela vůně medu a droždí.

„Dobré ráno,“ pozdravila mě, aniž zvedla oči.

Když se na mě domácí ani nepodívá, kdovíproč mě to uklidňuje – jako kdyby *očekávala*, že tam někde budu, a protože není překvapená, vím, že jsem na správném místě. Paní Boehmová má velké, nápadně široké oči, jejichž světlemodrý odstín by se hodil spíš pro šaty příliš často sušené na červnovém slunci, a dříve mě jimi soustavně sledovala. Celkem přívětivě. Nyní bych mohl do dveří vejít s pochodovou kapelou a ona by dál prosívala mouku. Její vlasy vypadají v nevalném světle plynové lampy šedivě, avšak ve skutečnosti jsou slámově žluté a visí jako vrbové proutí. Zjistil jsem, že hovořím ke kšticí na jejím temeni.

„Dobré ráno. Co to děláte?“

„*Hefekranz*,“ odpověděla vesele. „Zvláštní objednávka. Němci odvedle budou slavit narozeniny. Dává se do toho cukr, droždí, vejce. Hodně hutné. Těsto zapletete a strčíte do pece. Děláním je moc ráda. Odhalil jste v poslední době nějakou nepravost?“

Domácí se roztomile zajímá o městskou senzační literaturu. A tím pádem také o mou práci.

Cestou ke dveřím jsem sáhl pro včerejší rohlík sypaný semínky. „Nedaří se mi ani najít jeden malý obrázek.“

„Ale nakonec to zvládnete,“ zavolala za mnou a s dětským úsměvem pokračovala v hnětení.

Vzápětí jsem si uvědomil, že bych za to pousmání plné optimismu byl ochoten draze zaplatit. Aniž bych si to uvědomoval,

potřeboval jsem ho. Na prahu jsem se zastavil a zamrkal do rozbřesku.

Neměl jsem sebemenší ponětí, kam se vydám.

Zachmuřeně jsem obkroužil několik bloků, přičemž jsem se vyhýbal chorobnému pachu Five Points a dumal nad marností případného návratu k Millingtonovým. Potom mi to však došlo: Zním někoho, jehož největší vášní je *nalézání věcí*. Ztracené předměty jsou pro něj uctívanými relikviemi a záznamy ze zastaváren svatými knihami.

Jakob Piest se totiž věnuje právě *nalézání věcí*.

A tak jsem po Elizabeth Street zamířil do rajonu pana Piestta. Cestou jsem si skoro pohvizdoval a naprosto jsem neměl tušení, že s panem Piestem potkáme toho nejvíce fascinujícího člověka, kterého jsme kdy poznali.